

TÔI ĐI MỎ TIM

(Đôi lời chia sẻ của người trong cuộc)

Ta quang hoang

Chúng ta vẫn thường theo dõi những bản tin y học thường thức phổ biến trên các hệ thống truyền thanh, truyền hình, báo chí, và internet, để có được một số kiến thức tổng quát về y khoa nhằm sử dụng trong đời sống hằng ngày. Qua các bản tin này, các bác sĩ thường nhắc nhở chúng ta, nhất là những người lớn tuổi, phải luôn cẩn trọng trước những dấu chỉ đôi khi xem ra rất bình thường rồi tưởng rằng mình bị “trúng gió” hay cảm mạo thông thường, chỉ cần xoa dầu “cạo gió” hay uống một viên tylenol là đủ và sau đó quên đi. Ngay cả khi những sự việc trên được tái diễn nhiều lần nhưng chúng ta lại vẫn hành xử tương tự. Nếu chúng ta không ý thức đúng mức những chỉ dấu này để tìm gặp bác sĩ chẩn bệnh ngay hay có một quyết định kịp thời để gọi 911, rất có thể chúng ta sẽ không còn có cơ hội sửa chữa sai lầm của mình nữa.

Bản thân tôi cũng đã nghe rất nhiều những bản tin y học thường thức trên, nhưng khi gặp những trạng huống tương tự, vẫn không tránh khỏi vấp phải sai lầm. May mắn cho tôi, đã được Đấng tôi tin thương yêu quan phòng soi dẫn nên đã có những quyết định kịp thời, đúng lúc, và khi cần, Người đã can thiệp giúp đỡ, nhờ đó tôi đã thoát khỏi một cơn trụ tim (heart attack). Vâng, khi sự việc đã xảy ra rồi, ngồi kiểm nghiệm lại mới thấy sự nhiệm màu về sự quan phòng của Đấng tôi tin trong cuộc sống thường nhật của mình. Đúng là một sự quan phòng xuất phát từ tình yêu thương của Đấng trên cao chứ không phải là tôi đã có được may mắn để thoát khỏi cơn trụ tim lần này.

NHỮNG DẤU CHỈ BẤT THƯỜNG

Ngày Thứ Hai, 28.9.2009:

Tôi đến phòng mạch Bác sĩ Gia đình xin đổi loại thuốc đang dùng để giảm cholesterol vì chỉ sau gần một tuần uống thử loại thuốc mới này, bả vai tôi bị đau buốt không chịu được. Tôi nghĩ sự đau buốt bả vai đó là do ‘side effect’ của thuốc.

Ngày Thứ Ba, 29.9.2009:

khoảng 8:30 sáng, trong lúc đi bộ exercise cùng với vợ tôi vòng quanh công viên gần nơi cư ngụ, tôi cảm thấy ớn lạnh trong người như bị trúng gió, nhưng toàn thân lại ướt đẫm mồ hôi. Tôi cho là mình bị trúng gió nên ngồi nghỉ trên ghế công viên chờ vợ tôi hoàn tất buổi tập. Lúc trở về nhà, xoa dầu cạo gió thì thấy khỏe khoắn trở lại nhưng khi hỏi thì vợ tôi cho biết những chỗ cạo trên lưng chỉ đỏ thôi, rất đỏ là đằng khác, mà ‘không có gió’ tức là những vết cạo không có máu bầm. Nghe thì nghe vậy thôi nhưng tôi không quan tâm đến chi tiết này vì sức khỏe đã trở lại bình thường.

Ngày Thứ Tư, 30.9.2009:

Cũng trong lúc đi bộ exercise buổi sáng như thường lệ, vừa đi được năm phút, tôi bỗng thấy nhói đau phía trước ngực, giống như bị hai đồng xu ấn mạnh vào rất đau đớn, buộc phải dừng bước. Mồ hôi ra ướt đẫm người. Tôi lấy tay mặt đưa lên xoa nhẹ vào nơi bị đau thì thấy bớt, nhưng lúc bước đi được mấy bước thì bị nhói đau trở lại buộc phải dừng chân. Vợ tôi đi phía trước không biết chuyện gì đang xảy ra cho tôi phía sau, và tôi cũng im lặng không muốn cho vợ tôi biết để thêm lo lắng. Tôi bước thật chậm, bàn tay phải tiếp tục xoa xoa chỗ bị nhói cho bớt đau và đi lối tắt xuyên qua công viên để thu ngắn khoảng cách với vợ tôi. Mồ hôi vẫn còn ướt đẫm toàn thân. Khi về đến nhà, thoa dầu nóng thì cảm thấy dễ chịu nhưng bắt đầu hơi lo lắng trong lòng, nghĩ rằng tim của mình đang có vấn đề. Vợ tôi thấy sắc mặt tôi không tốt, có hỏi, nhưng tôi trả lời ‘không có gì quan trọng’ để vợ tôi yên lòng.

Vào buổi trưa, lúc vừa bước vào xe để đưa vợ tôi đi chợ, tôi lại thấy nhói đau nơi trước ngực như ban sáng, hơi xây xẩm mặt mày, và toàn thân lại vã mồ hôi. Tôi dựa lưng vào ghế nhắm mắt định thần một lát thì thấy đỡ. Khi vợ tôi bước vào xe, thấy tôi mặt tái xanh có hỏi tại sao, tôi lại nói dối ‘hơi mệt chút thôi’ nhưng để cho vợ tôi yên lòng, tôi nói thêm rằng sẽ đi bác sĩ ngày hôm sau để xem lại sức khỏe trong người. (Hôm đó ngày Thứ Tư, phòng mạch Bác sĩ Gia đình không làm việc.) Về sau khi mọi việc đã qua, suy nghĩ lại mới nhận biết là mình đã có những suy nghĩ sai lầm ‘chết người’ – và Bác sĩ cũng nhắc nhở

như vậy - vì lẽ ra ngay sau khi xảy ra cơn đau nhói ở ngực vào buổi sáng, hay nếu có chậm hơn thì cũng ngay sau lần bị chần động tim vào buổi trưa, là phải cho vợ tôi biết mọi sự và gọi 911 ngay, chứ không nên chờ đến ngày hôm sau gặp Bác sĩ Gia đình vì có thể lúc đó các hoạt động trong cơ thể đã trở lại bình thường không phát hiện được gì, và cũng có thể đã quá trễ!

Ngày Thứ Năm, 1.10.2009:

Đến gặp Bác sĩ Gia đình và sau khi trình bày mọi sự, ông chẩn bệnh cẩn trọng và cho chạy điện tâm đồ (electro-cardiogram) để xem mạch tim. Sau khi xem kết quả, ông cho biết tim tôi có vấn đề và cần gặp Bác sĩ chuyên khoa về tim ngay để có một lời chỉ dẫn đúng mức. Tôi yêu cầu được giới thiệu một Bác sĩ nhiều kinh nghiệm để theo dõi bệnh trạng của tôi. Đó là Bác sĩ Paul TRƯƠNG TIẾN NAM, một Bác sĩ trẻ nhưng đã có trên 10 năm trong lãnh vực chuyên khoa về tim (Về sau tôi còn được biết Bác sĩ đã được lãnh giải thưởng “America’s Top Physicians” năm 2006.)

Vừa ra khỏi phòng mạch Bác sĩ Gia đình, tôi dùng cell phone gọi văn phòng Bác sĩ Nam lấy hẹn. Cô trực phone cho biết phải cuối tuần sau mới có chỗ trống. Khi tôi yêu cầu có thể nào được gặp Bác sĩ sớm hơn không, sau một hồi dò xét lại danh sách bệnh nhân lấy hẹn, cô cho biết có một người có thể không đến vào khoảng 3 giờ chiều ngày hôm sau – Thứ Sáu -, do đó tôi có thể đến vào giờ này chờ đợi.

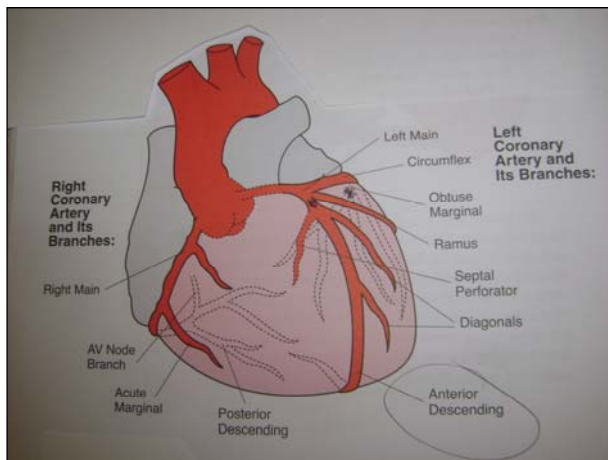
Ngày Thứ Sáu, 2.10.2009 (Ngày định mệnh):

Suốt buổi sáng tôi nằm nhà nghỉ ngơi. Ba giờ chiều đúng hẹn tại phòng mạch. Sau một số thủ tục giấy tờ như thường lệ, tôi được Bác sĩ Nam khám tổng quát một cách cẩn thận, sau đó giao cho cô trợ y lo phần electro-cardiogram và đi treadmill. Tuy nhiên, khi cô trợ y trình kết quả điện tâm đồ cho Bác sĩ thì tôi không phải thử qua phần ‘treadmill stress test’ nữa mà ngồi chờ gặp lại Bác sĩ.

Khi Bác sĩ bước vào phòng, tay cầm tờ kết quả địa tâm đồ, với vẻ mặt nghiêm trang, ông cho biết sở dĩ tôi bị đau nhói ở trước ngực và khó thở là vì có hai mạch nằm bên trái của tim đã bị tắt nghẽn đến 99%, máu không đi qua được làm co bóp cơ tim do đó cần phải tiến hành thông tim ngay và nếu không được, phải giải phẫu để bypass. Bác sĩ có giải thích thêm nhiều chi tiết khác dựa theo những lời do máy ghi trên bản địa tâm đồ nhưng lúc bấy giờ tâm trí tôi thật sự bối rối vì chưa hề lường định là bản thân bị bệnh tim và lại còn đang ở vào một giai đoạn tối nguy hiểm như vậy. Dù bị một cú shock mạnh trước những lời nhận xét về bệnh trạng của Bác sĩ như thế nhưng tôi vẫn chưa ý thức đúng mức sự nghiêm trọng và cấp bách của vấn đề nên đã thốt ra một câu thật vô nghĩa và ngu xuẩn là xin lái xe đưa vợ tôi về nhà trước khi vào bệnh viện (?). Bác sĩ nhắc lại là có hai mạch bên trái của tim đã bị tắt nghẽn 99% và nếu không vào bệnh viện ngay để làm phẫu thuật thì không biết điều gì có thể xảy ra ngay trong thời gian trước mắt. Ông cho biết sẽ có người lo đưa “Bác gái” về, còn xe cứ để lại đấy tính sau, và chính Bác sĩ sẽ gọi Emergency đưa tôi vào bệnh viện.

BỆNH VIỆN FOUNTAIN VALLEY

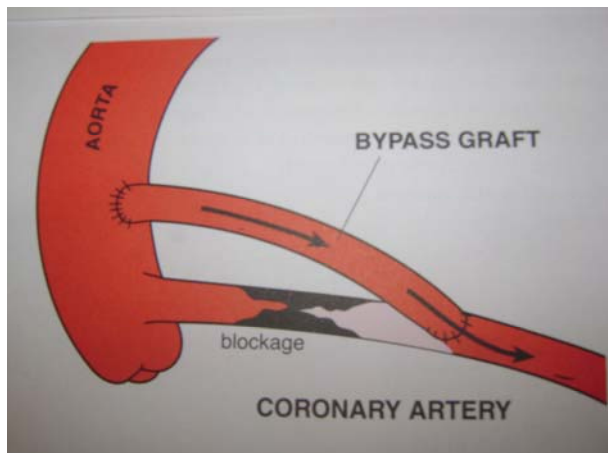
Phòng mạch Bác sĩ Paul Trương Tiến Nam nằm trong một Building ở cánh mặt sát cạnh bệnh viện Fountain Valley, nằm trên góc đường Warner Ave và Euclid St. Khoảng 5 giờ chiều Thứ Sáu, sau khi gọi phone thông báo cho Phòng Emergency của Bệnh viện Fountain Valley biết, cũng như mời Bác sĩ chuyên khoa Giải phẫu Tim và Phổi là TUẤN T. LÂM đến để phối hợp phụ trách phần giải phẫu (surgery) trong trường hợp việc thông tim (Angioplasty) gặp bế tắc, Bác sĩ Nam đích thân đẩy xe lăn đưa tôi vào phòng Emergency của bệnh viện. Khi vừa đến đây, tôi thấy đã có trên mười người, mặc đồng phục màu xanh đậm - màu đồng phục của bệnh viện – đang chờ đợi. Họ là những bác sĩ, y tá sẽ tham dự trong ca phẫu thuật tim của tôi. Các thủ tục giấy tờ được hoàn tất nhanh chóng trong khi tôi được thay đổi quần áo nhà thương và đặt nằm trên băng ca đưa vào phòng giải phẫu. Chỉ một thoáng sau đó, tôi dần dần thiếp đi không còn biết gì nữa vì thuốc gây mê đã thấm toàn thân.

Ngày Thứ Bảy, 3.10.2009:

Tôi tỉnh thức vào khoảng 8 giờ sáng, thấy mình đang nằm trên giường bệnh, tay chân và trên ngực đầy những giầy nhọ. Tôi thử cựa mình thì cảm thấy toàn thân không đau lắm nhưng không thể nào xoay trở được. Có lẽ thuốc giảm đau nhức đã giúp tôi dễ dàng chịu đựng những cơn đau. Tôi từ từ định thần nhận xét các vật thể chung quanh trong phòng. Trên các trụ ở hai bên đầu giường được treo lủng lẳng nhiều thứ, nào là bình nước biển, bình máu, máy đo áp huyết, bình dưỡng khí, và nhiều thứ linh nhỉnh khác tôi không nhận biết được hết. Tất cả đều được nối liền vào cơ thể tôi bằng những ống nhựa nhỏ qua khủy tay, khủy chân, và phía trên ngực. Ngay nơi chón thủy, còn có ba ống nhựa lớn to bằng chiếc đũa, đâm sâu vào trong người – tôi không biết rõ điểm cuối ở đâu, có lẽ nằm gần phổi(?) – có mục đích chuyên những nước và máu bầm còn tồn đọng từ vết mổ đưa ra ngoài, tránh cho nước vào phổi gây nên pneumonia (viêm phổi). Trên ngực, có một đường khâu dài từ ngay dưới cổ đến tận chón thủy, dấu vết của cuộc giải phẫu tim.

Trong lúc còn đang quan sát các sự vật chung quanh, có một Bác sĩ bước vào phòng đến gần chỗ tôi nằm. Thấy tôi đã tỉnh, ông tự giới thiệu là Tuấn T. Lâm, Bác sĩ chuyên khoa Giải phẫu Tim và Phổi, và cũng là người đã thực hiện bypass tim cho tôi. Đến lúc này tôi mới có dịp được gặp vị Bác sĩ đã cứu mạng mình. Bác sĩ kiểm tra tổng quát lại mọi điều, từ các vết mổ, đến các số liệu trên máy đo áp huyết, v.v..., sau đó Bác sĩ nhờ y tá phụ giúp để tiến hành một vụ phẫu thuật nhỏ nữa nhằm mở rộng buồng phổi của tôi để tăng lượng oxy vào. Phẫu thuật này kéo dài khoảng trên 10 phút và không làm tôi thấy đau đớn gì dù tôi rất tỉnh táo. Tuy nhiên, nó cũng đã để lại một vết sẹo nhỏ nằm phía dưới vú bên phải của tôi.

Các sự việc trên vừa xong cũng là lúc Bác sĩ Trương Tiến Nam bước vào phòng thăm hỏi tôi. Qua câu chuyện, tôi biết được những gì đã xảy ra trong thời gian tôi bị thiếp đi vì thuốc gây mê kể từ 6 giờ chiều ngày Thứ Sáu hôm trước. Trước tiên, ngay sau khi tôi đã mê, Bác sĩ Nam tiến hành việc thông tim (Angioplasty). Tôi không rõ về vấn đề chuyên môn việc thông tim như thế nào, chỉ biết là bắt đầu từ một vết đâm vào một mạch nằm nơi háng (Groin) rồi từ đó đi ngược lên đến chỗ mạch bị nghẽn với hy vọng xuyên qua được chỗ nghẽn. Tuy nhiên, công việc này đã phải ngừng lại sau vài lần cố gắng thông mà không được, nếu tiếp tục có thể làm tổn thương các mạch quanh tim. Cách duy nhất còn lại là phải giải phẫu “bypass” làm cầu nối từ động mạch chủ (Aorta) bỏ qua nơi bị nghẽn để máu đến nuôi các cơ tim, và công việc này do Bác sĩ Tuấn phụ trách. (Xem hình)

Sau khi toàn thân tôi đã được kèm giữ chặt, Bác sĩ dùng dao rạch một đường dài lớp da trước ngực từ dưới cổ đến chón thủy, và tiếp theo là cắt đứt xương ngực (sternum) để có thể nâng rộng các xương sườn ra hai bên, quan sát các mạch quanh tim và tiến hành bypass. Tôi được bypass hai nơi và ‘vein’ dùng cho việc nối cầu này được lấy từ dưới chân trái của tôi, nằm phía trên mắt cá. Sau khi việc bypass hoàn tất, xương sườn được khép kín trở lại và được cột giữ bằng một loại giấy kẽm đặc biệt. Công việc giải phẫu bypass hoàn tất tốt đẹp và chấm dứt vào khoảng 11 giờ đêm Thứ Sáu, 2.10.2009. Tôi cũng được biết trong suốt thời gian giải phẫu, một máy điều chỉnh nhịp tim (Pacemaker) đã được gắn tạm thời trong cơ thể để bảo đảm sự hoạt động điều hòa của tim.

Có một điều làm cho tôi rất cảm kích khi nghe Bác sĩ Tuấn kể lại rằng ngay sau khi công việc giải phẫu hoàn tất, việc đầu tiên Bác sĩ làm là gọi phone báo cho vợ tôi biết ‘việc giải phẫu kết quả rất tốt đẹp, Bác gái có thể ngủ an giấc để sáng mai vào thăm Bác trai.’ Số là vợ tôi lúc còn ở phòng mạch Bác sĩ Nam vào buổi chiều Thứ Sáu, được khuyên không nên đi theo vào bệnh viện theo dõi ca mổ vì tuổi đã cao và sức khỏe kém e không kham nổi, vả lại nếu có ở lại cũng chỉ phải ngồi bên ngoài hành lang lo lắng, nên dành sức khỏe để còn chăm sóc lâu dài cho tôi về sau. Một cú phone của Bác sĩ Tuấn đã giải tỏa tất cả những nỗi lo lắng, hồi hợp của vợ tôi đang ở nhà thức chờ đợi từng phút giây...

NHỮNG NGÀY NÀM TẠI BỆNH VIỆN

Tôi nằm tại Bệnh viện 5 ngày, từ 6 giờ chiều Thứ Sáu 2.10.2009 đến 7 giờ tối ngày Thứ Tư 7.10.2009, kể cả hai ngày nằm ở phòng hồi sinh (ICU). Thời gian 5 ngày tương đối ngắn so với nhiều người khác cùng hoàn cảnh, thường là từ một tuần lễ đến 10 ngày, hay nhiều hơn, nhất là đối với những người lớn tuổi. Trong suốt thời gian này, cả ba vị Bác sĩ (BS. Giải phẫu Tuấn T. Lâm; BS. Chuyên khoa tim Paul Trương Tiến Nam; BS. Gia đình David Đặng) hầu như mỗi ngày đều vào thăm viếng theo dõi bệnh trạng. Có hôm vào rất trễ, sau 9 giờ đêm. Điều này là một niềm an ủi rất lớn, và mang lại sự yên tâm cho bệnh nhân trong lúc nằm chữa bệnh.

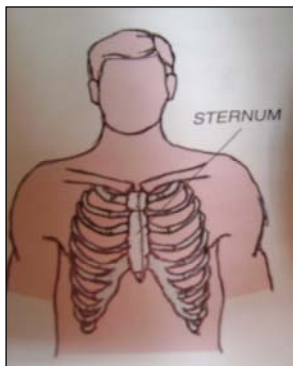
Các y tá trực cũng rất tận tâm trong công việc, đêm cũng như ngày, lúc nào cũng sẵn sàng giúp bệnh nhân khi cần đến. Đặc biệt, trong ngày đầu nằm ở phòng ICU, tôi đã được anh Hùng Bùi – y tá trưởng toán, có trên 15 năm kinh nghiệm - hướng dẫn từng điều nhỏ nhặt để có thể hồi phục sớm, tránh khỏi những biến chứng không cần thiết. Những trợ y khác cũng rất nhiệt tình trong phận vụ của mình. Nhìn việc làm của các toán y tá trực đêm – từ 7 giờ tối đến 7 giờ sáng - mới thấy rõ tinh thần chu toàn trách nhiệm của những người chọn dâng hiến cuộc đời của mình cho công việc xoa dịu những vết thương đau thể xác của người khác: không một việc nặng nhọc hay dơ dáy nào mà họ từ nan.

Những lúc ốm đau thời gian dường như dài thêm ra nhất là nằm ở bệnh viện. Những lúc này được bạn bè thăm viếng hỏi han là một niềm hạnh phúc vô biên. Tôi may mắn được nhiều bằng hữu nhớ đến. Ngay sáng Chủ Nhật lúc còn ở phòng ICU, đang nằm trên giường bệnh ngắm nhìn một cách vô thức những bịch, lọ treo lơ lửng trên đầu giường, thì thấy Anh Huy Phương (Nhà văn) lững lững bước vào. Anh là người bạn đầu tiên đến thăm tôi. Chỉ mới mấy tuần lễ trước thôi, Anh cũng đã có mặt ở đây nhưng là để nằm chữa bệnh, giờ thì là khách viếng. Chuyện đời lắm trêu người!

Qua ngày hôm sau, Thứ Hai, ra khỏi phòng ICU thì anh em bạn hữu đến viếng thăm nhiều hơn, chưa kể những người ở xa nhờ chuyển lời thăm hỏi. Sách vở dạy rằng khi còn nằm trên giường bệnh, chỉ nên tiếp khách viếng hai lần trong ngày và mỗi lần chỉ khoảng 15 phút, nhưng có bạn đến thăm cũng là những thang thuốc bổ giúp bệnh nhân sớm hồi phục. Vợ tôi chia sẻ niềm vui đó nơi tôi nên cũng rất hân hoan đón chào các bạn. Đến ngày được về nhà, ngoài niềm vui mừng được trở về nơi ăn chốn ở quen thuộc cũ, các bạn hữu đến thăm cũng dễ dàng hơn, chưa kể tôi có thể trả lời phone hoặc email của các bạn ở xa thăm hỏi. Có mệt thật đấy nhưng bù lại được niềm vui khi biết mình còn hiện hữu giữa đám bạn bè lao xao! Đấy chẳng phải là một niềm hạnh phúc lớn lao của những ai đang bước vào tuổi vàng? Tôi thật sự trân quý niềm hạnh phúc này.

DƯỠNG BỆNH TẠI GIA

Tôi rời khỏi bệnh viện vào tối Thứ Tư, 7.10.2009. Trở về nhà chỉ có hai vợ chồng già sống với nhau nhưng lại thấy vui – niềm vui thật lớn khi biết vẫn còn có bên nhau. Suốt 5 ngày ở bệnh viện, ngày nào vợ tôi cũng quá giang theo cô cháu lúc đi làm buổi sáng để vào với tôi rồi chờ đến chiều tối cô cháu lúc đi làm về đến đón. Suốt ngày ngồi trong nhà thương hầu như chẳng nói năng gì nhiều, chỉ đưa mắt nhìn các y tá ra vào chăm sóc cho tôi, và có lẽ như vậy là đủ, nhưng tôi nhận biết rõ có niềm vui trong đôi mắt ấy: niềm vui về sự hiện hữu của tôi.

Sau lần mổ bypass, có lẽ bị mất máu nhiều nên toàn thân cảm thấy yếu. Theo sách hướng dẫn của bệnh viện, tôi cần nghỉ ngơi ít nhất từ 6 đến 8 tuần lễ để cho xương ngực (sternum) hàn gắn lại. Mỗi ngày tôi phải uống 10 loại thuốc khác nhau, phần lớn là thuốc trợ tim và làm giảm áp huyết để tim không phải làm việc nhiều trong thời kỳ hồi phục, và phải tập đi bộ và hít thở để buồng phổi mở rộng ra. Trong hai tuần lễ đầu tôi có nurse và social worker đến theo dõi sức khỏe và xem tôi có cần sự giúp đỡ nào không, nhất là trong vấn đề phương tiện di chuyển. Lý do là vợ tôi không biết lái xe. (Thật ra, tôi có hai người bạn thân luôn sẵn sàng giúp đưa tôi đi bác sĩ và chợ búa.)

Ngoài sách hướng dẫn chăm sóc do bệnh viện cung cấp, một người bạn ở tận San Jose cũng đã lên mạng sưu tầm tài liệu gởi cho để tham khảo. Tất cả đều nhằm giúp cho tôi có được những chọn lựa tốt nhất để có thể kiểm soát tình trạng sức khỏe của mình, đặc biệt là

trong thời gian đầu tiếp sau vụ giải phẫu. Điều này rất quan trọng vì bệnh tim không giống như các thứ bệnh khác, có thể xảy ra bất cứ lúc nào trong đời sống, và một khi đã xảy ra thì những biến chuyển tiếp theo sẽ rất nhanh chóng, đôi khi quá trễ để đối phó, nhất là đối với những người lớn tuổi và có một quá khứ về bệnh tim.

Ngoại trừ những trường hợp đặc biệt, hằng tháng tôi phải đến phòng mạch bác sĩ tim một lần để được kiểm tra theo dõi cũng như để bác sĩ phê toa thay đổi những loại thuốc cần thiết cho tim luôn trong tình trạng tốt. Dĩ nhiên, việc duy trì exercise hằng ngày là một điều không thể thiếu nhưng cũng không nên có những thao tác quá mạnh làm cho tim phải hoạt động quá sức. Một điều nữa là không được mang xách nặng – không quá 10 Lbs – có thể làm tổn thương đến việc hàn gắn của xương ngực. Tất cả những hạn chế trên sẽ được nói lỏng dần cho đến khi tình trạng sức khỏe trở lại bình thường, tuy nhiên với một quá khứ về tim và đã từng bị giải phẫu, một sự cẩn trọng thường trực trong mọi sự vẫn là điều nên làm.

Đã tròn một tháng kể từ ngày tôi đi mổ tim. Vết mổ đã khô và bắt đầu lột da. Sức khỏe đang từng bước trở lại bình thường. Thế nhưng vết sẹo trên ngực vẫn mãi còn đó để nhắc nhở tôi về một căn bệnh hiểm nghèo và những kinh nghiệm đã trải qua. Là một người có đức tin nên tôi nhận biết rằng mình đã nhận được một ân phước lớn lao từ Đấng tôi tin chứ không phải may mắn đã thoát khỏi một cơn trụy tim. Và cũng từ đó để hiểu rằng những năm tháng còn lại trước mặt là những năm tháng ‘bonus’ Đấng tôi tin ban cho thêm nên phải biết trân quý và sử dụng sao cho thật tốt. Cảm tạ Đấng tôi tin về ân phước vừa được nhận lãnh – cũng như bao nhiêu ân phước khác tôi đã nhận được trong suốt hành trình tìm đến với Ngài -. Không có niềm hạnh phúc, vui sướng nào lớn lao hơn là được sống trong Tình Yêu Thương và sự Ban Cho của Đấng mình tin!

Tôi chân thành cảm ơn quý vị bác sĩ và các y tá đã tận tình chữa trị và chăm sóc tôi trong những ngày còn ở tại bệnh viện, cũng như các bạn hữu đã thăm viếng và thăm hỏi an ủi khích lệ tôi. Tôi cũng cố gắng ghi lại những kinh nghiệm vừa trải qua, những nghĩ suy riêng tư, cùng những hiểu biết rất giới hạn về bệnh trạng của bản thân với ước mong những ai có quan tâm sẽ không vấp phải những sai lầm mà tôi đã phạm phải.

Westminster, CA, những ngày cuối Tháng 10.2009